

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **S. M.**
státní příslušností Alžírsko
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020 č. j. KRPA-168068-18/ČJ-2020-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

2. Žalobce ve své žalobě považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Měl za to, že jím byl zkrácen na svých právech. Připomněl, že na území České republiky žije se svým bratrancem, který zde pobývá na základě povolení k trvalému pobytu. U bratrance má stabilní rodinné a sociální zázemí, bratranec ho finančně zajišťuje. Měl za to, že s ohledem na jeho rodinné poměry na území České republiky měl žalovaný přistoupit k uložení mírnějšího opatření. Domníval se, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné. Byl toho názoru, že pouhá skutečnost, že se dopustil protiprávního jednání, není důvodem pro jeho zajištění. Nebylo mu jasné, na základě jakých objektivních skutečností měl žalovaný pochybnosti, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí. Poznamenal, že jeho bratranec je výdělečně činný, na území České republiky žije dlouho a skýtá záruku jeho solventnosti, bratranec ho bude jako dosud finančně podporovat do okamžiku jeho vycestování, má u něj zajištěno bydlení, stravu a úhradu veškerých osobních potřeb a je zřejmé, že má dostatek finančních prostředků k tomu, aby ve stanovené lhůtě z území České republiky vycestoval. Podle něj žalovaný překročil meze správního uvážení a aplikoval ust. § 124 zákona o pobytu cizinců způsobem, podle kterého by mohl být zajištěn každý cizinec, kterému bylo uloženo správní vyhoštění. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006 č. j. 4 Azs 234/2005-59.
3. Dále namítal, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života jeho i jeho bratrance. Žalovanému vytýkal, že tuto funkční vazbu nevzal v úvahu. Podotkl, že za situace, kdy sám a dobrovolně vstoupil na území České republiky, je nelogické, aby zde existovalo vážné nebezpečí jeho nedostupnosti či útěku. Podle něj nemá napadené rozhodnutí oporu v důkazech, žalovaný řádně nepřezkoumal důvody zajištění. Byl přesvědčen o tom, že nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a svůj závěr jasně odůvodnil. Měl za to, že poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá skutková jednání, která vedla k závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění, a současně k závěru, že žalobce naplnil skutkovou podstatu dle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poukázal na to, že na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k možnosti užití mírnějších opatření. Uvedl, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nebyl nucen uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření. Upozornil na to, že žalobce v době svého zajištění jednoznačně pobýval na území České republiky opakovaně v rozporu se zákonem o pobytu cizinců, bez cestovního dokladu či pobytového oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn. Shrnul skutečnosti, které žalobce sdělil při svém výslechu, a konstatoval, že žalobce výslovně prohlásil, že na území České republiky nemá nikoho, pro koho by bylo ukončení jeho pobytu nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Podle jeho názoru je z jednání žalobce zřejmé, že existuje nebezpečí, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje z území. Poznamenal, že po celou dobu svého

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nelegálního pobytu se žalobce nesnažil svůj pobyt legalizovat a obstarat si cestovní doklad totožnosti. K neuložení zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupil žalovaný zejména z důvodu nebezpečí žalobcova opětovného nerespektování právních předpisů České republiky. Ohledně předpokladů pro uložení zvláštních opatření odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 č. j. 10 Azs 39/2016-21. Podle jeho názoru by byl další odklad vyhoštění žalobce v rozporu se zájmem státu, aby se cizinec již nezdržoval na území České republiky, za této situace bylo při naplnění skutkové podstaty podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 28. 6. 2020 prováděla policejní hlídka pobytovou kontrolu na adrese P. Byl kontrolován žalobce, který nepředložil žádný doklad totožnosti opravňující ho k pobytu na území České republiky. Vzhledem k podezření, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně, byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Následně bylo zjištěno, že žalobce nemá žádné oprávnění k pobytu na území České republiky. Žalobce byl v době od 4. 1. 2015 do 4. 1. 2018 veden v evidenci nežádoucích osob. Ve správním spise se nachází mimo jiné rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2011 č. j. 6 A 302/2011-33, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 5. 9. 2011 č. j. CPR-6631/ČJ-2011-9CPR-V243, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce jednoho roku. Správní spis obsahuje i trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 24. 7. 2012 sp. zn. 31 T 95/2012, kterým byl žalobci pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu dvou let; a rozsudek Okresního soudu Brno-venkov ze dne 29. 10. 2012 sp. zn. 3 T 156/2012, kterým byl žalobci pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání uložen trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců a trest vyhoštění z území České republiky na dobu tří let.
8. Oznámením ze dne 29. 6. 2020 č. j. KRPA-168068-15/ČJ-2020-000022-SV bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 9 zákona o pobytu cizinců. Při svém výslechu dne 29. 6. 2020 uvedl, že je po zdravotní stránce v pořádku. Byl ženatý, neví, zda už není rozvedený, děti nemá. Nevěděl datum narození manželky ani datum svatby. S manželkou není v kontaktu. Do schengenského prostoru vstoupil v roce 2019. V roce 2013 nebo 2014 odcestoval do Srbska a do České republiky se vrátil v březnu 2019. Srbské hranice překročil mimo hraniční přechod a bez cestovního dokladu. Převezl ho bratrův kamarád svým autem. Nemůže žádným způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

dokázat, že vycestoval do Srbska a do České republiky přicestoval až v březnu 2019. Během pobytu v Evropské unii se pohyboval pouze v České republice, přijel sem jako turista. Cestovní pas má na alžírské ambasádě v Praze, jde o nový cestovní pas, který si dosud nevyzvedl. Po ambasádě chtěl cestovní pas na deset let, ale pasy jsou vydávány pouze na jeden rok. Bez cestovního dokladu je od roku 2009, od této doby se pohybuje bez něj. Byl si vědom toho, že v České republice pobývá neoprávněně, bez platného oprávnění a bez cestovního pasu. V České republice bydlí s bratrancem. Za bydlení neplatí, nemá nájemní smlouvu, adresu svého pobytu na cizineckou policii nehlásil. Nemá tam označenou poštovní schránku ani domovní zvonek. Bratranec umí trochu česky, má zde uděleno povolení k trvalému pobytu. Žalobce v současné době nepracuje, sociální dávky nepobírá, nemá žádný příjem, peníze získává od bratrance. V České republice nevlastní žádnou nemovitost, má jen osobní věci. Kromě bratrance zde nežije nikdo z jeho příbuzných. V Alžírsku má matku, dva bratři jsou ve Francii a dvě sestry pobývají v Kanadě. S matkou i se sourozenci je pravidelně v kontaktu. V Alžírsku nemá žádný majetek. V České republice se nenachází osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Věděl, že aby mohl pobývat na území České republiky, musí mít platné povolení k pobytu nebo vízum, takové povolení však nemá, ani o něj nepožádal. Nežádal ani o pracovní povolení či o živnostenský list. Nechce se vrátit do Alžírska, z České republiky však může odcestovat, nemá zde žádné vazby. Nepáchal zde trestnou činnost. Ve vlasti byl naposledy v roce 2006. Náboženským vyznáním je Kabyl. V Alžírsku studoval francouzštinu. Finanční prostředky k vycestování mu poskytne bratranec, v případě správního vyhoštění dobrovolně vycestuje. V domovské zemi by mu hrozilo nebezpečí politického pronásledování z důvodu náboženství, ale neví, jaká je tam situace, 14 let tam nebyl. Není členem žádné politické strany, ve vlasti nebyl soudně trestán. Se zákony neměl problémy v žádném státě. Na území České republiky nežije osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu na území bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného práva. Nemá zde žádnou blízkou osobu, s manželkou není v kontaktu, nic o ní neví. Nezapojuje se zde do veřejného dění, nemá zde pohledávky, dluhy ani žádné vazby. Není mu známa překážka, který by znemožňovala jeho vycestování, jen nemá cestovní pas. Návrat do Alžírska není téměř možný z důvodu politického pronásledování, ale mohl by bydlet u matky v domě. O udělení mezinárodní ochrany žádal v roce 2007 a 2012, nebyla mu udělena.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 6. 2020 č. j. KRPA-168068-18/ČJ-2020-000022-ZSV bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly.

13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
14. Městský soud v Praze má za to, že bylo prokázáno, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně, neměl žádné oprávnění k pobytu, při kontrole nepředložil doklad totožnosti, nadto byl v době od 4. 1. 2015 do 4. 1. 2018 veden v evidenci nežádoucích osob. Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 29. 10. 2012 sp. zn. 3 T 156/2012 byl totiž žalobci pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání uložen trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců a trest vyhoštění z území České republiky na dobu tří let. Z uvedeného plyne, že žalobce nerespektoval právní předpisy České republiky, z území České republiky nevycestoval, ačkoli k tomu byl povinen. Byl si vědom toho, že zde pobývá nelegálně. Je dáno nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž z jeho jednání je tento úmysl zřejmý (srov. zejména str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí). Dále ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 29. 6. 2020 převzal oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění ze dne 29. 6. 2020 č. j. KRPA-168068-15/ČJ-2020-000022-SV. Soud tak ve shodě s žalovaným dospěl k jednoznačnému závěru, že byly splněny podmínky pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, což bylo řádně odůvodněno i v napadeném rozhodnutí.
15. Pokud jde o možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kžženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinná nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). (...) Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

16. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda v případě žalobce postačuje uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil, proč k uložení zvláštních opatření nepřistoupil. Žalovaný nejprve obecně konstatoval: „V případě cizince nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť z jeho jednání je patrné, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění, toto nerespektoval. Cizinec svým předchozím jednáním dal jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat, tím že opakovaně porušoval právní předpisy. Pokud správní orgán hodnotil, zda je možné v případě cizince aplikovat zvláštní opatření ve smyslu ustanovení § 123b zákona č. 326/1999 Sb., nezbylo mu nic jiného, než od této možnosti upustit.“ Dále se věnoval jednotlivým zvláštním opatřením za účelem vycestování (str. 5 napadeného rozhodnutí) a možnosti je uložit, přičemž shledal, že v případě žalobce by nebylo uložení těchto opatření účelné. Pokud jde o zvláštní opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, poukázal na to, že žalobce nemá na území České republiky povolen pobyt, nemá zde žádnou hlášenou adresu pobytu, nevlastní tady žádný majetek. Existuje tedy důvodné riziko, že se bude vyhýbat správnímu orgánu. Co se týče zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konstatoval, že žalobce nemá žádné finanční prostředky, složení finanční záruky nebylo z jeho strany nabídnuto, finanční záruka nebyla složena. Ve vztahu ke zvláštnímu opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť je zjevné, že nectí zákony České republiky. Ke zvláštnímu opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců poznamenal, že žalobce nemá žádné hlášené místo pobytu, nedisponuje finančními prostředky pro případné uhrazení ubytování, nemá zde žádné blízké rodinné vazby, u kterých by opatření mohl plnit.
17. Soud sdílí závěr žalovaného, že s ohledem na uvedené skutečnosti nejsou dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo účelné, existuje zde riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud i ve vztahu k této otázce za dostatečné.
18. Pokud jde o námitku žalobce, že na území České republiky pobývá jeho bratranec, u kterého bydlí a který mu poskytuje finanční prostředky, zdejší soud nemá za to, že by tyto skutečnosti svědčily pro závěr, že by žalobce splnil zvláštní opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Z jednání žalobce je zjevné, že nehodlá dodržovat právní předpisy České republiky, na zdejším území pobýval bez jakéhokoli

oprávnění k pobytu, které se ani nesnažil si zajistit. Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalobce opakovaně nerespektoval povinnost vycestování z území České republiky. Nejsou tak dány předpoklady, že by žalobce plnil zvláštní opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců a že by uložení takových opatření nezmařilo výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Skutečnost, že zde žalobce využívá zázemí a pomoci svého bratrance, na tom nemůže nic změnit.

19. K námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce a jeho bratrance, soud podotýká, že žalobce při výslechu dne 29. 6. 2020 uvedl, že na území České republiky není osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu na území České republiky bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života. Žalobce prohlásil: „*Nemám na území České republiky žádnou blízkou osobu.*“ Sice se zde oženil, avšak s manželkou není v kontaktu, nic o ní již neví, dokonce mu nebylo známo ani to, zda nebyli rozvedeni. Děti nemá, vůči nikomu, kdo se nachází na území České republiky, nemá vyživovací povinnost. Dále žalobce se sdělil, že v případě svého návratu do vlasti by mohl bydlet v domě u své matky, se kterou je každý týden v telefonickém kontaktu a má s ní dobré vztahy. Žalobce tedy při svém výslechu na blízkost vztahu s bratrancem nepoukazoval, naopak deklaroval, že na území České republiky nemá žádnou blízkou osobu. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí k rodinným a soukromým poměrům žalobce pouze stručně konstatoval, že žalobce neuvedl takové zásadní skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován a že žalobce nemá na území České republiky žádné příbuzenské vazby (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí). Soud nemá s přihlédnutím ke sdělením žalobce učiněným při výslechu za to, že by bylo dané posouzení žalovaného nedostatečné a způsobovalo nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020 č. j. 5 Azs 210/2019-30).
20. Soud dále připomíná, že podle ust. § 124 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení*, přičemž z judikatury správních soudů, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019 č. j. 1 Azs 151/2018-28 vyplývá: „*V řízení o zajištění proto není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno. Postačí závěr o možnosti vyhoštění.*“ V dané souvislosti lze též odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017 č. j. 2 Azs 281/2016-50, ve kterém se uvádí: „*Pokud jde tedy o zásah napadeného rozhodnutí do rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky, ten spočívá „toliko“ v dočasném omezení její svobody pobytu (v zákazu pobývat na území ČR), které ovšem nevylučuje kontakt s rodinnými příslušníky (viz § 144 zákona o pobytu cizinců). Takový zásah do rodinného života stěžovatelky v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí nelze s ohledem na její dosavadní protiprávní jednání rozhodně považovat za nepřiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Azs 172/2015 - 32). V rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince pak nelze dopodrobna zkoumat dotčení soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku jejího vyhoštění. Správní orgán se má zabývat pouze otázkou, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150). Není-li v této fázi nepřiměřenost zásahu do rodinného života cizince v důsledku jeho vyhoštění naprosto evidentní, lze o vyhoštění jako o použitelném prostředku uvažovat (za splnění dalších zákonných podmínek).*“ S ohledem na protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl na území České republiky, veřejný zájem na tom, aby nemohlo dojít ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, převažuje nad zájmem žalobce na rodinný a soukromý život. Soud uzavírá, že napadeným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutím nedošlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

21. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. srpna 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.